

El 27 y 28 de noviembre en Barcelona se hará la BCN+10, cumbre de jefes de estado. Ya se ha creado una plataforma que organizará una jornada de protesta el mismo 27 en Barcelona.

14 militants d'ICV de Badalona, entre els quals es troben antics regidors, fan pública la seva baixa en el partit per considerar que està fent una política seguidista del Psc.

El 15 de desembre farà 13 anys que un policia va matar Pedro Álvarez. El seu pare s'enfronta a una demanda judicial de dos anys de presó. Aviat es farà una campanya de suport.

A partir del 2006, los colomenses deberemos pagar 4 euros por un certificado de empadronamiento y 3 más por otro de baja, según las ordenanzas fiscales aprobadas por el Ayuntamiento.

El gasto militar español sube el 6,1% en el 2006: un total de 47.030 euros por día. Esta es la política "pacifista" de ZP y sus aliados, que mantiene tropas en Afganistan, Irak y otros países del mundo.

infogramma

N. 41, NOVIEMBRE DE 2005

PERQUÈ SC VAGI ENCARA A + O -!... O NO

Marxa al Turó Park per un Can Zam verd i frondós

Al voltant d'unes 80 persones van assistir a una marxa, convocada per la Plataforma en defensa de la Serralada Marina, Can Zam i el riu Besòs, el passat 22 d'octubre al Turó Park, agradable i frondós parc de Barcelona (a prop d'on viul'actual alcalde de Santa Coloma, Bartomeu Muñoz), per reivindicar un gran parc, verd i frondós a Can Zam i fer allunyar així les tendències especulatives que sobrevo- len el seu futur.

Cap a les 11.30 del matí de dissabte, una vintena de cotxes i bicicletes van començar la marxa, que va transcórrer tranquil·la entre els clàxons dels cotxes i el color de les bicicletes, i la sorpresa i aprovació per gran part de la ciutadania que la trobava. Va sortir del passeig de Llorenç Serra i després de travessar alguns carrers de la ciutat i de Sant Adrià, continuà pel carrer Guipúscoa de Barcelona, Aragó i gran part de la Diagonal fins a arribar al costat del Turó Park.

La marxa, que només va ser interrompuda al carrer Aragó amb Castillejos per una patrulla de la Guàrdia Urbana, va acabar sense

cap tipus d'incident, després de ser avisats per la policia local que no es podia fer servir el clàxon.

A les portes del parc de Sarrià, la vuitantena de "marxistes" van cridar consignes per Can Zam i con-

una assemblea final, on va fer una inesperada aparició l'alcalde Bartomeu Muñoz al voltant de les tres del migdia. L'objecte de les crítiques de gran part del moviment social colomenc va arribar acom-

A l'assemblea, l'alcalde es va comprometre a no construir pisos a Can Zam i a no fer passar cap carretera pel Parc de Moragues (ja existent), així com a concedir una reunió amb la Plataforma abans de

Nadal i a facilitar la seva participació en els debats sobre el futur de Can Zam. Malgrat que l'apropament de l'alcalde a la ciutadania és positiu, el seu comportament va ser en alguns moments un xic prepotent i gens humil, i se li va notar certa dificultat per participar en una assemblea on tothom participa de la mateixa manera. Més enllà del tema que ens ocupa, el futur immediat de Can Zam, l'acte va servir si més no perquè càrrecs com el que ocupa el màxim dirigent d'una ciutat,

es vagin acostumant a les crítiques i a comprendre que la participació ciutadana real es cou en àmbits com aquest on ell mateix va participar el dissabte 22 d'octubre; a hores d'ara no sabem si aquesta serà una data per recordar...

tra l'especulació, i van repartir octavetes entre els qui passejaven, molts dels quals se solidaritzaven en ser informats que l'alcalde que especula a Santa Coloma era veí seu.

L'acte reivindicatiu acabava amb un dinar popular al mateix parc i

panyat del regidor de seguretat ciutadana, que no va deixar passar tan meravellosa oportunitat per gravar o fotografiar els assistents amb el seu mòbil; imaginem que per després afegir-los a la llista de colomencs perillosos... en fi, coses dels vigilants.

Assassinats a la frontera

En pocs dies 14 immigrants van ser assassinats a la tanca de la frontera que separa Ceuta i Melilla del Marroc. Són la conseqüència de la repressió que les policies espanyola i marroquina als intents de travessar les fronteres d'Europa que duen a terme milers de persones que fugen de la misèria, la fam i les guerres als seus països.

Aquests fets són conseqüència de la vulneració constant dels drets de les persones que pateixen els i les immigrants. La policia marroquina els encaixa en una autèntica cacera humana i la guàrdia civil els colpeja, els expulsa il·legalment i els nega qualsevol dret de defensa. La premsa parla de morts, però en realitat són assassinats.

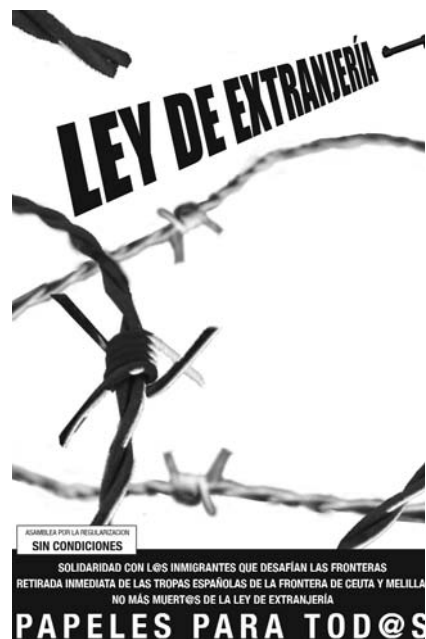
Les persones que travessen les tanques no ho fan enganyades per les màfies. Són refugiats de la desigualtat, la fam, les guerres i la persecució política a casa seva. Ningú no els reconeix el dret d'asil. S'organitzen superant les diferències d'idioma i costums per lluitar per un futur millor i el seu coratge és digne del nostre suport i solidaritat.

Els governs d'Espanya i Marroc són igualment responsables d'aquesta situació. Ho són perquè tenen acords econòmics, polítics i policials per a la repressió de la immigració. El govern de Marroc és una dictadura que nega a la població els drets democràtics de la mateixa manera que el govern espanyol els nega a la majoria de la població immigrada, discriminada per l'actual llei d'estrangeria.

La intervenció militar no apaivagarà el patiment dels immigrants a la frontera ni acabarà amb els assassinats. Igual que els increments milionaris en mitjans de detecció a l'Estret només han provocat un augment de sofriment dels qui vénen en pasteres, el mateix passarà amb l'elevació de la

tanca i el reforç repressiu a totes dues bandes de la frontera. Són polítiques que s'han mostrat clarament ineficaces en la regulació dels fluxos migratoris.

Una política realista en aquest sentit s'hauria de plantejar en primer lloc els drets i les necessitats de les persones i no els interessos econòmics o de mà d'obra. Si les tanques no són capaces de frenar la fam, han de ser enderrocades. Si les expulsions d'immigrants són inaplicables, han de ser suprimides i donar a aquestes persones una residència que els permeti accedir a una feina amb la qual guanyar-se la vida dignament. Si la política de regularitzacions extraordinàries subordinades a l'interès dels empresaris s'ha mostrat insuficient, s'ha d'optar per un procés de regularització permanent útil. En definitiva, s'han d'abolir la Llei d'estrangeria i el seu reglament ja que han demostrat tant la seva injustícia com la seva inutilitat.

Es presenta la Coordinadora de Joves

El passat dia 1 d'octubre es presentava la Coordinadora de joves de Gramenet del Besòs. L'acte va consistir en diferents activitats: una acció davant de l'Ajuntament representant la nul·la llibertat de participació del jovent en temes de ciutat, un dinar popular acompanyat de la música d'un cantautor d'humor, Txema, i va acabar amb un debat sobre temes juvenils locals i la lectura del manifest. La Coordinadora de Joves de Gramenet del Besòs es defineix com la confluència de diferents organitzacions i joves a títol personal. És també el resultat de les diferents trobades i assemblees entre aquests col·lectius juvenils inquietats per la situació en què es troba en aquests moments la ciutat, el món i la societat en general. Neix també a partir de la necessitat d'un col·lectiu que agrupi tots els joves que vulguin participar en el nostre projecte: un espai per transformar la societat i nosaltres mateixos, on crear alternatives a la nostra realitat consumista, on totes i tots els i les joves siguem capaces i capaços de crear consciència sobre especulació, racisme, feixisme, precarietat laboral, ecologia, etc., fomentar les relacions personals, i que sigui, a més, un espai de debat, cultura, art i lluita, obert a tots els i les joves.

Durant aquest curs la Coordinadora centra el seu interès en l'actual lluita per Can Zam i el fets del Mas Fonollar. També presentarà un projecte alternatiu per als futurs usos del Casal de Joves i reclamarà que aquest espai sigui autogestionat pels mateixos joves de la ciutat. Pel que fa a Can Zam, donem suport al projecte de la Plataforma en Defensa de la Serra de Marina, Can Zam i el Riu Besòs i ens unim a la lluita de SOS Can Zam.

Desde la Coordinadora de joves et convidem a unir-te amb nosaltres i t'encoratgem a participar en els nostres projectes.

Contacte:
joves-gramenet@moviments.net

Consumir menys per viure millor

El consumisme, aquesta obsessió malaltissa que el sistema capitalista alimenta en cada un de nosaltres, ens porta al desastre col·lectiu i personal. Exhaureix els recursos naturals i degrada de manera irreversible el planeta, tal com podem comprovar amb els actuals desastres climàtics. A més, el consum desenfrenat del 20% dels més rics del món (dels quals formem part) alimenta la misèria i la desesperació del 80% restant de la humanitat, una situació injusta i insostenible. A sobre, aquest mateix consum desenfrenat no és capaç ni tan sols de portar la felicitat, efímera, a aquella minoria privilegiada, sinó que afavoreix vides sense sentit, que desemboquen cada cop més en depressions.

Totes les enquestes fetes que intentaven demostrar una correlació entre més nivell de vida i més satisfacció personal han fracassat. Per exemple, als Estats Units, fa molts anys que el Centre d'Investigació d'Opinió Nacional de la Universitat de Chicago pregunta anualment a la ciutadania, en una macroenquesta, el seu grau de satisfacció. Es demana als enquestats que diguin fins a quin punt se senten contents amb la seva vida. Doncs bé, any rere any des de 1957, les dades s'entossudeixen a dir el mateix: un 30% es declaren molt satisfets amb la seva vida, independentment que el nivell de consum dels nord-americans des de 1957 fins avui s'ha més que duplicat.

Resultats com aquests demostren que, més enllà d'un cert nivell de consum que permeti satisfer les necessitats bàsiques, la felicitat depèn de factors altres que els objectes que posseïm, la felicitat està en funció de les relacions que mantenim amb els altres, de la nostra salut nostra i de la del nostre entorn, així com del desenvolupament de les nostres potencialitats, unes aspiracions que encara cap empresari ha aconseguit "envasar" per vendre'ns, com no siguin succedanis.

Cada vegada més, en els països opulents han sorgit moviments socials que propugnen una vida més frugal, denuncien el consum irresponsable i critiquen aquest gran estimulador del consumisme que és la publicitat. Des de fa uns anys, als Estats Units, Canadà, Gran Bretanya i altres països se celebra cada 25 de novembre el Dia sense Consum, una

Jornades Anticonsumistes

✓ **Exposició de cartells anticonsumistes**

Del 14 al 26 de novembre

✓ **Taller de contrapublicitat**

Divendres, 18 de novembre, de 19.30 a 21.30 h

✓ **Festival de Cine Anticonsumista**

25 i 26 de novembre, de 20 a 22 h

Tots els actes es faran a l'Ateneu (C/ Santa Rosa, 18)

jornada en què es demana a la població que intenti no comprar res, almenys cap producte que no sigui de primera necessitat, com una manera simbòlica de demostrar l'oposició al consum irracional.

Aquest any, a Santa Coloma, el Cabàs hem muntat unes Jornades Anticonsumistes entorn d'aquesta data, en col·laboració amb els companys i companyes de la Xarxa de Sant Andreu i del col·lectiu madrileny Consume Hasta Morir, vinculat a Ecologistas en Acción (www.consumehastamorir.org). No cal ni dir-ho, però per si de cas: estàs convidada i convidat a participar-hi.

- ➔ Consumeix alimentació sana, pagada a preus justos
- ➔ Participa en tallers, xerrades i altres activitats de conscienciació ecològica, comerç just i consum responsable

Cooperativa de consum El Cabàs (ARA!)

Ateneu Popular Julia Romera
C/ Santa Rosa, 18 (Riu Nord)

Lokal Social Krida
C/ Sicília, 97 (Fondo)

Aturem la violència immobiliària i urbanística

Sabies que...

- ... Des de finals de 1997 fins ara els preus dels habitatges han augmentat més del 150%, mentre que els salaris en els sectors amb conveni ho han fet només un 34,5%?
- ... L'endeutament mitjà de les famílies va passar del 45% el 1990 a més del 60% el 2004?
- ... El preu mitjà dels lloguers a l'Àrea Metropolitana va pujar de 355 euros el 1999 a 617 euros el 2004?
- ... Hi ha més de 300.000 pisos buits a la província de Barcelona, segons el cens de 2001?

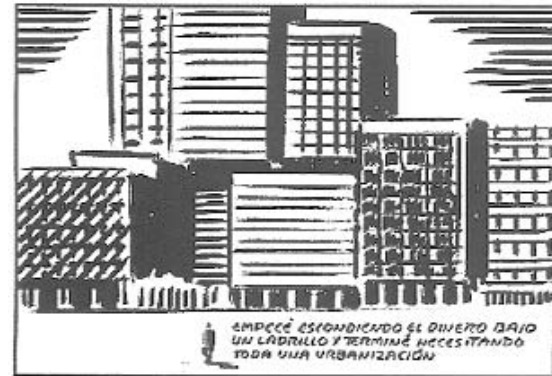
A Santa Coloma, la situació és igual de dolenta:

- ✓ Som la quarta ciutat de més de cent mil habitants que té els pisos més cars de tot l'Estat espanyol. Els pisos nous de l'Olimpo, per exemple, valen 80 milions de pessetes, mentre que un pis nou a Parets val la meitat.
- ✓ El preu dels pisos en els últims 7 anys s'ha encarit en un 75%.
- ✓ El 2002, 6.000 joves van marxar de Santa Coloma perquè no trobaven casa a un preu assequible.
- ✓ Es calcula que a Santa Coloma hi ha entre 5.000 i 9.000 pisos buits.
- ✓ Aquests preus abusius recauen sobre una població, la de Santa Coloma, que és la segona més pobre de Catalunya, amb un 16% de les famílies que han de viure al mes amb 240 euros o menys.

Fem efectiu el dret a l'habitatge

Encara que la Constitució espanyola obliga les administracions a "promover las condiciones necesarias y establecer las normas pertinentes para hacer efectivo el derecho a una vivienda digna y adecuada" (article 47), és evident que no ho fan. Tot just ara, quan la situació ja és insostenible, es desperten i miren de fer alguna cosa: l'Ajuntament colomenc acaba d'aprovar una desgravació fiscal per a les rehabilitacions de pisos i la Generalitat anuncia una llei del sòl amb mesures positives com forçar els propietaris de pisos buits a vendre'ls o llogar-los, una proposta que, malgrat la seva timidesa, ja aixeca les ires de la dreta i fa recular el conseller que l'ha proposada.

Aquest setembre, diverses entitats i grups de Barcelona han elaborat la Carta de mesures contra la violència immobiliària i urbanística, on apunten solucions autènticament eficaces per garantir el dret a un habitatge digne per a tothom. Proposen, per exemple, que es penalitzi tenir immobles buits (amb l'augment de l'IBI o l'amenaça d'expropiació, prevista per la mateixa Constitució), es reguli el preu dels lloguers i de les hipoteques, per tal que no superin mai el 30% de la renda del llogater o l'hipotecat, es facin estudis d'impacte social en cada PERI i reforma urbanística, es redacti una nova Llei d'arrendaments urbans que prote-

geixi més els llogaters, es despenalitzi l'ocupació i s'evitin els desnonaments.

A Barcelona, tan sols el 2002 hi va haver 3.675 desnonaments de persones que no podien pagar el lloguer o la hipoteca. A Santa Coloma no sabem quantes n'hi ha, però, proporcionalment, deuen ser centenars. Caldria treure'ls a la llum i reprendre la defensa d'aquestes famílies, tal com van fer algunes associacions de veïns com la del Raval durant els anys 80. Mentre els preus dels pisos siguin abusius, mentre hi hagi una casa buida, no hi pot haver cap excusa perquè algú no tingui un sostre digne per viure.

Jordi Garcia

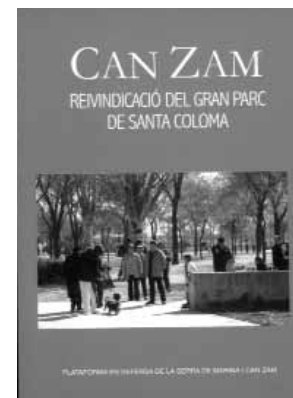
(Pots llegir la Carta de mesures contra la violència immobiliària i urbanística a www.ara-santacoloma.com)

Carrer Major

Carrer Major, 13
Telèfon 93 385 58 42
Sta. Coloma de Gramenet
carrermajor@infonegoci.com

No te'l perdís!

*Can Zam,
parc verd i frondós!*

Consumir transport públic?

Aquesta última setmana de setembre, com cada any, s'ha celebrat la Setmana de la Mobilitat Urbana. Jo només ho he sabut perquè al diari en sortia un anunci per recordar-nos-ho i sensibilitzar la població per l'ús del transport públic. És curiós però, que al mateix diari hi havia 5 anuncis a tota plana de venda de cotxes... Tot un símptoma!

De què serveix sensibilitzar si no es posen alternatives reals i possibles? És més fàcil, com sempre, dir a la gent què han de fer que no posar més transports públics i facilitar i prioritzar els transports públics al privat.

D'altra banda, abans d'iniciar una reflexió, unes dades significatives: a la ciutat de Barcelona la gent es desplaça un 39% en transport públic i un 24% en vehicle privat. Com més t'allunyes de la ciutat (Baix Llobregat, Vallès i Maresme) els desplaçaments a la ciutat com-

tal són inversament proporcionals: 11% en transport públic i un 57% en privat.

Ni la gent que va en cotxe a la feina ho fa per gust (els desplaçaments a hora punta són per motius laborals) però tampoc la gent que viatja en transport públic n'estan satisfets: massificacions, poca freqüència de pas... Quan la gent

va a treballar demana rapidesa (ningú té ganes de llevar-se una hora abans, ja prou que costa matinar, ni tornar a casa a hores intempestives). Un exemple: treball al Masnou. Des de Santa Coloma tinc 50 minuts en tren i metro. Amb cotxe, amb 20 minuts ja hi sóc! Agafar el transport públic és una opció que costa de mantenir.

Però tot això té possibles solucions? A mi se m'acuden 3 de forma ràpida:

1. Més connexions entre les xarxes de metro, bus, tramvia, rodalies...
2. Més freqüència de pas en les hores extremadament punta i
3. Més prioritat del transport públic davant del privat.

En aquest darrer aspecte una experiència d'aquest darrer estiu. A Holanda es veu d'una hora lluny qui té la preferència viària. Fins i tot davant el vianant la prioritat absoluta és la bicicleta. En segon lloc el tramvia. Els semàfors de tota la ciutat (i parlo de la capital del país!) estan connectats de tal forma que el tramvia només fa les seves parades. Cap semàfor atura el pas del tramvia.

Allà qui té pressa agafa el tramvia. Aquí, a algú se li pot acudir dir el mateix?

Josep (El Cabàs)

Veneçuela: la revolució "exquisita"

Per parlar de la Revolució Bolivariana no puc deixar de parlar dels seus èxits. El primer, i el més important, és la participació en la presa de decisions, la democràcia participativa és un fet en molts casos de decisions polítiques d'envergadura, com la redacció de la Constitució. Un altre tema és qui hi va participar, que en definitiva és qui va voler. Això és atorgar poder al poble.

Les missions educatives "Sucre", "Ribas" i d'altres són el millor exemple d'educació popular que està acabant amb l'analfabetisme al país, i portant a la universitat algunes persones que mai no ho haurien imaginat. La missió "Barrio Adentro", amb l'obertura de centres de salut bàsica a les àrees més empobrides del país, és un altre dels èxits del govern Chávez. En el marc econòmic, el suport i l'impuls a la creació de cooperatives de treball és l'eix d'aquesta estranya revolució, que parla d'un "nou socialisme". Potser aquest esforç per donar poder als treballadors és la millor manera d'arribar a aquest "nou socialisme"

allunyat de models antics que no van dur enlloc.

Sé que encara oblidó algunes coses bones més, com la quadruplicació del salari mínim, les "casas de alimentació" i el projecte "Mercal" (mercats a preus barats subvencionats per l'estat), etc. Tots aquests canvis no neixen només per voluntat de l'estat, sinó també, i principalment, per voluntat del poble organitzat. De vegades sembla que Chávez segueix la premissa zapatista de "mandar obedeciendo".

Però, he de fer més reflexions: Què passa al sistema educacional públic fora de les missions? No res. Tot segueix com abans, eternitzant la necessitat de les missions. I amb el sistema sanitari? doncs que es potencia sense voler el privat (la missió per als pobres i la clínica per als rics) per manca d'un projecte general.

Què quedarà per al poble, després de set anys, si Chávez perd les eleccions l'any que ve, o perd el poder a la cambra legislativa? Això és poc probable, però hi hem de pensar com una altra possibilitat. Què passa amb l'economia fora del

marc d'aquestes petites i digníssimes cooperatives? Que el model de desenvolupament segueix fonamentat en la indústria extractiva de petroli, gas i carbó, sense pensar en les conseqüències ambientals i socials. Alguns dels acords internacionals impliquen directament empreses transnacionals neoliberals i depredadores, com l'espanyola Repsol i la brasilera Petrobras. És comú veure benzineres Texaco i Mobil a les ciutats i carreteres del país amb un gran nombre de McDonalds, i la bandera vermella més comuna és la de CocaCola, en uns carrers plens de cotxes Chevrolet i Ford d'últim model. Aquesta és l'economia que sosté el país de la revolució.

On és, llavors, aquest nou socialisme? No ho sé. A la ciutat de Caracas, i a tot el país, les consignes als murals de les parets i l'efígie de Chávez per tot arreu em recorden massa l'antic. Llavors, cap on va Veneçuela?

Reconec que és difícil un canvi gran i ràpid en una societat com la veneçolana, per a mi espantosa-ment consumista, però si la gent

vol Chávez, és per alguna cosa. Jo crec en la revolució social, i creuria en aquesta exquisita revolució, si fos profunda i sense doble llenguatge: donar el poder al poble, a TOT el poble, no només en ocasions especials, i no només als "cerros" de Caracas, sinó a totes les comunitats, planejant els mètodes de participació i de decisió perquè ningú en quedi al marge, incloent-hi, és clar, els pagesos i els pobles indígenes, en condicions d'igualtat amb els habitants de les ciutats. I enfrontar-se de veritat a les transnacionals del petroli, canviar el model de desenvolupament capitalista cap a un de més humà, adequat a la idea bolivariana. Per fugir del consumisme salvatge amb l'educació popular a tots els àmbits de la societat. Però no només a Veneçuela, sinó arreu. Aquí també.

Miquel

(aquest article va estar escrit originalment en portuguès. "exquisita" significa quelcom molt, molt estrany). Podeu llegir la versió íntegra a www.ara-santacoloma.com

Continua la lluita dels jardineros

Malgrat els treballadors i treballadores de Parcs i Jardins de Barcelona porten tot l'estiu duent a terme una sèrie de mobilitzacions per evitar el que consideren una progressiva i emmascarada privatització del servei per part de l'Ajuntament de Barcelona, mitjançant un canvi jurídic que converteix l'actual Institut Municipal en Entitat Pública Empresarial, l'Ajuntament va fugir d'estudi i va aprovar aquest canvi definitivament el dia 14 d'octubre al ple municipal.

Amb dues vagues, amb el suport de més del 85 % dels treballadors, acampada, navegacions reivindicatives, manifestacions i botifarrades, els treballadors han volgut denunciar l'actual derivació de recursos econòmics públics cap a interessos i beneficis d'empreses privades, així com la mercantilització i l'especulació dels recursos públics. Per aturar aquesta política de drete, duta a terme per "ecologistes i esquerrans de debò", amb la senyora Imma Mayol al capdavant de l'Institut Municipal, però amb el vistiplau dels altres grups municipals que conformen el govern (Psc i Erc), a excepció de Eua, els treballadors reclamen:

- ↳ L'abandonament de qualsevol política de privatització de la gestió del verd, i la dotació dels recursos necessaris a l'actual servei públic
- ↳ La recuperació urgent de les zones verdes més degradades i el respecte als projectes originals dels jardins historicoartístics amb criteris estrictament professionals
- ↳ L'augment de la zona verda urbana, almenys fins a aconseguir els 10 metres quadrats que estableix l'Oms.
- ↳ Fomentar i facilitar la participació de les entitats veïnals i ciutadanes en la gestió del Patrimoni del Verd i reconèixer el seu dret a formar part del Consell d'Administració de Parcs i Jardins.

Ricard

L'Esguard

La nova editorial a Santa Coloma de Gramenet

Pots trobar els llibres de la col·lecció a:
Llibreria del carrer Major, C. Major, 13

Productes ibèrics
i plats preparats

Oferta:
paleta ibèrica 59 €/peça +
ampolla de vi de regal

Menú diari per a
emportar-se

Tel. 934 684 513
Prat de la Riba, 49
08921 Sta. Coloma de Gramenet

El 23 d'octubre va tenir lloc la fira de la Solidaritat. Allà vam estar parlant amb la Mabel i la Sònia, membres d'una nova entitat de solidaritat amb el Sàhara Occidental: Jat-Dajla

Com es crea Jat-Dajla?

MABEL: La idea neix als viatges que hem fet des de l'institut Ramon Berenguer. Anàvem a fer cooperació amb les escoles, hi enviàvem material didàctic, a Dajla, i hi passàvem uns dies. Allà comencem a conèixer la realitat dels joves sahrauís. Aleshores una quantitat gent vam decidir crear el projecte d'un centre cultural per als joves i vam formar l'associació: Jat-Dajla.

Quan de temps porteu treballant?

M: Sis mesos. Aquest és el primer projecte. Es tracta d'un centre cultural que compta amb una aula d'espanyol, una d'informàtica, tallers diversos i una biblioteca. La nostra idea era muntar un centre en una altra *daira* –les “daires” són els barris–, ja que tot es troba al centre. Vam decidir ampliar-lo allà on es troba, recollir és material, etc. Així el projecte surt més barat, i no es perd energia allà, ells de fet ho prefereixen així.

Com funciona allà el centre cultural?

M: Es fa una selecció dels que tenen millors notes a l'escola que aprofundiran i aprofitaran els cursos oferts al centre. Hi ha molts interessats, perquè quan acaben l'escola no tenen més a fer.

Com s'organitza Jat-Dajla?

M: Som unes vuit persones al col·lectiu, i sempre ens reunim en assemblea. Per a les feines més concretes ens hem dividit la feina

en comissions de treball, com la de sensibilització, que s'encarrega de difondre la situació del Sàhara amb xerrades a les escoles i instituts. També hi ha una comissió burocràtica, i una comissió d'actes. Volem organitzar actes per recollir diners.

Teniu alguna subvenció pública?

M: Encara no, acabem de començar i el primer projecte per a convenis amb l'Ajuntament serà per a l'any que ve.

Però no tindreu problema. La regidoria de solidaritat és bastant sensible amb el tema de Sàhara.

M: De moment tenim molt bona relació amb l'Ajuntament, Hem rebut molt de suport. És cert, amb el tema del Sàhara estan força sensibilitzats.

Suposo que l'ajut que rebeu també us va bé per ser un grup nou i de gent jove.

M: Sí, som tots bastant joves i inexperts, encara. La mitjana d'edat és de vint anys, i la persona més gran en té 24.

Us heu trobat algun problema al Sàhara per ser tan joves?

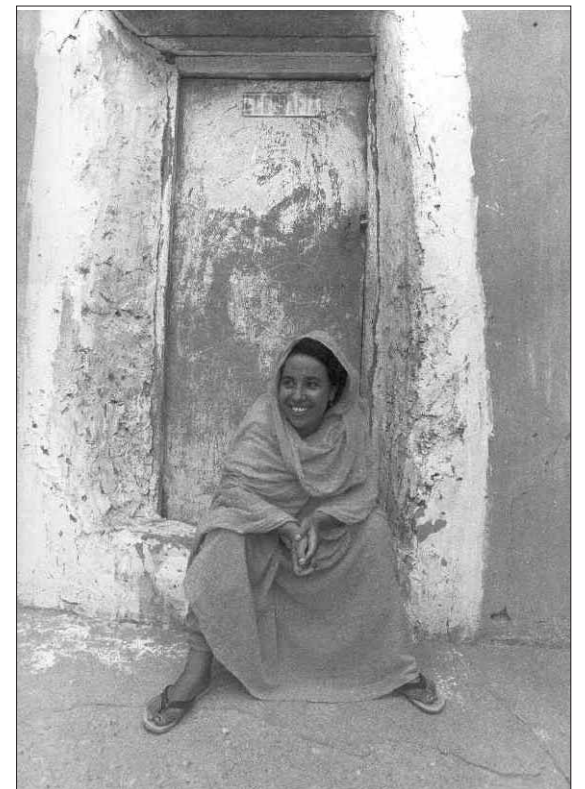
M: Bé, allà hi ha una certa desconfiança, sobretot sent un grup nou que ningú coneix. A Catalunya la representació sahrauí ha desconfiat per ser un grup tan jove. A Dajla hem parlat amb el governador, i tot ha anat molt bé, fins i tot tenim una carta de felicitació per la nostra feina.

Quina és la visió que teniu de la situació actual al Sàhara?

M: El Front Polisari està una mica encastat en les seves posicions clàssiques, i no està deixant la gent jove i amb empenta prendre la iniciativa de la vida als campaments. El poc que tenen els joves han estat ells mateixos els que s'ho han organitzat. Estan també disminuint el nombre d'oportunitats de sortir a Cuba, Espanya, Rússia, etc., a estudiar, i els nens i adolescents estan començant a anar a països àrabs. Això comportarà un xoc cultural entre dues generacions, que ara ningú ha abordat.

SÒNIA. –Crec que el Sàhara és el gran tema oblidat. Em sembla horrible com s'està amagant la situació de la població sahrauí per interessos polítics i econòmics. Els interessos internacionals són sobre els fosfats, el petroli... i no sobre la gent.

Als campaments la situació és força tensa. Hi hauran retalls del 60% en l'enviament d'aliments. Si abans a una família nombrosa ja no els arribava el menjar, imagina't amb menys de la meitat de cop. Em sembla fora del normal que es retallin aquestes ajudes, sabent la situació, com si vulguessin eliminar la població dels camps. Els estan abocant cap a la guerra o cap a la fam. I si ara hi ha prou casos de desnutrició hi haurà molts més encara. I el que s'està vivint pitjor és l'oblit.

-Parles de falta d'informació. Quin paper juguen els col·lectius de solidaritat com el vostre, en això?

S: Sobre el que passa al territori ocupat no se'n sap gaire, ja que és molt difícil entrar. Als mitjans no surt res, perquè els interessos econòmics al Marroc fan que se silenciïn moltes coses. A l'Estat espanyol no interessa saber què passa. La poca informació és a partir del boca a boca de la gent que hem estat, al barri, i després, no sempre, als petits mitjans. Els nens de les colònies d'estiu també són una font d'informació molt valuosa.

Per acabar, com es pot col·laborar amb Jat-Dajla?

M: -Doncs tota col·laboració és ben rebuda. Per dirigir-se a nosaltres s'ha d'anar a la Casa de la Solidaritat. A partir d'ara ens reunirem allà els dissabtes al matí.

El racó de la biblioteca

La guerra por el agua y por la vida

Ana Esther Ceceña

Coordinadora de Defensa del Agua y la Vida. Cochabamba (Bolivia) 2004. 195 pàg.

Les mobilitzacions populars que van sacsejar la ciutat i el departament de Cochabamba (Bolívia) durant la primavera del 2000, anomenades “La guerra del agua” s’han convertit en un referent de lluita a tot Amèrica Llatina: Per primer cop, el poble organitzat, sense dirigències interessades, aconsegueix doblegar el poder i fer fora una transnacional.

La guerra de l'aigua comença poc abans, quan el govern de l'estat decideix privatitzar els serveis d'abastament d'aigua que fins aleshores gestionava l'empresa pública SEMAPA, i oferir la gestió al grup Aguas del Tunari, compost, entre d'altres, per l'espanyola Abengoa. Les conseqüències van ser desastroses: augments de fins al 400% del rebut de l'aigua a la ciutat, i al camp significaven la fi de la gestió comunitària dels aqüífers per part de les comunitats qètxuas.

La mexicana Ana E. Ceceña recorda aquesta victòria del poble i analitza què n'ha quedat de la lluita en aquest llibre a partir d'entrevistes a alguns dels seus protagonistes, com Óscar Olivera, president de la Federació de Trabajadores Fabriles, Omar Fernández, de la Federació de Regantes, entre d'altres, i els mateixos “guerrers de l'aigua”, ciutadans anònims que amb el seu esperit de lluita i organització espontània van escriure una pàgina molt important en la història de la resistència dels pobles d'Amèrica.

El llibre conté també alguns dels documents que la Coordinadora por la Defensa del Agua y la Vida va elaborar durant el conflicte.

El podeu trobar a la Biblioteca **La hoguera** (a l'Ateneu).

És oberta tots els dijous a partir de les 18 hores.

Edita:

ARA! (Actuar, Reflexionar, Aprender) ara@ara-santacoloma.com/http://www.ara-santacoloma.com

Ateneu Popular Julia Romera (C/Santa Rosa, 18, SCG, ateneu@ara-santacoloma.com) // Lokal Social Krida (C/ Sicília, 97 bxs, niunpasenrere@hotmail.com) // Sahbi (Casa de la Solidaritat, c/Irlanda, 39, sahbi@ara-santacoloma.com) // Centre d'Acolliment per a Estrangers (C/Pirineus, 2-4, acolliment@hotmail.com)

L'equip d'Infograma no comparteix necessàriament les opinions de les persones col·laboradores, tot i que anima a reproduir-les fent-ne constar la procedència. **Col·labora-hi!**